

Arrest

nr. 47 782 van 3 september 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 24 juni 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat H. BOURRY en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over het Servisch staatsburgerschap te beschikken, van etnisch Albanese origine te zijn en afkomstig te zijn uit Miratoc, Preshevë. Reeds sedert jaren voeren de Servische gendarmerie en de politie huiszoeken bij u thuis uit. Op één keer in 2003 na slaagde u er steeds in weg te vluchten wanneer de autoriteiten voor een huiszoeking bij u thuis kwamen. In 2003 werd u echter tijdens uw vlucht gevat door de autoriteiten die u overbrachten naar het politiebureau in Preshevë. U werd een dag vastgehouden op het politiekantoor waarna u werd vrijgelaten na het ondertekenen van een document. In 2006 en in 2008 lieten de autoriteiten na een huiszoeking eveneens een document bij

u thuis achter. U weet echter de reden voor deze huiszoekingen niet, noch weet u wat de autoriteiten precies zochten in uw huis. Tussen 2000 en 2009 werd u eveneens voor een voor u onbekende reden vier keer door het leger beschoten toen u op uw tractor naar uw veld reed. In 2006 wendde u zich tot de burgemeester van Preshevë, Riza Halimi, aan wie u uw situatie van de herhaaldelijke huiszoekingen heeft uitgelegd. Hij raadde u aan naar (S.K.) in Bujanoc te gaan. U ging vervolgens naar deze man. U heeft er uw problemen niet volledig uitgelegd gezien u meende dat dit niets ging uithalen. Vervolgens ging u samen met de burgemeester van Miratoc ook naar de Amerikaanse ambassadeur in Preshevë. Deze man kwam u vervolgens in uw woning opzoeken en zag toen met eigen ogen hoe de politie naar uw huis kwam. Ondanks deze pogingen bleven de huiszoekingen in uw woning door de Servische autoriteiten doorgaan. Gezien u geen beterschap verwachtte en uw kinderen door al deze gebeurtenissen trauma's hadden opgelopen, besliste u in februari 2010 uw land te verlaten. U haalde eveneens aan dat u sedert anderhalve à twee maanden voor uw vertrek opmerkte dat u gevolgd werd wanneer u naar Preshevë ging. U kende de personen niet die u volgden; ze hebben u nooit iets gezegd of aangedaan en u weet evenmin de reden waarom zij u volgden. Voorts had u eveneens ruzie met uw etnisch Albanese buurman (S.). Uw vader had destijds een stuk grond van zijn vader gekocht. Deze aankoop werd nooit geregistreerd en nu eiste uw buurman dit stuk grond terug. Ongeveer vier maanden geleden maakte u hierover ruzie met uw buurman die ermee dreigde u te zullen vermoorden. Op 23 februari 2010 verliet u samen met uw partner ((S.A.) O.V. 6.585.753), uw kinderen, uw zus ((G.K.) O.V. 6.585.729) en uw schoonbroer ((A.K.) O.V. 6.585.729) Servië op legale wijze per bus. Op 25 februari 2010 vroeg u asiel aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende stukken neer: uw Servische identiteitskaart, uitgegeven op 23 januari 2009 te Preshevë; een attest dat een huiszoeking bij u werd uitgevoerd, daterend van 16 april 2003; een bevel tot huiszoeking in uw woning, daterend van 15 september 2006; en een proces-verbaal betreffende het uitvoeren van een huiszoeking bij u thuis, daterend van 18 september 2008.

B. Motivering

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U stelde uw geboorteland verlaten te hebben ten gevolge van problemen met de Servische autoriteiten, meerbepaald de politie en de gendarmerie, die geregeld huiszoekingen bij u thuis zouden hebben uitgevoerd. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat u niet kan weergeven, zelfs niet bij benadering, hoeveel keer de Servische autoriteiten naar uw huis gekomen zijn om een dergelijke huiszoeking uit te voeren (CGVS p. 3-5). U kon evenmin preciseren wat de reden was voor deze huiszoekingen, noch wat er precies gezocht werd (CGVS p. 4-6). U stelde dat de autoriteiten noch aan u noch aan uw partner ooit gezegd zouden hebben wat de reden was voor deze huiszoekingen (CGVS p. 4), wat onwaarschijnlijk is, temeer daar in de door u neergelegde documenten die de politie aan u zou hebben afgegeven wel de reden voor deze huiszoekingen vermeld staat.

Wanneer u gevraagd werd naar de inhoud van deze documenten bleef u bovendien bijzonder vaag. U stelde niet te weten of in de door u neergelegde documenten de reden voor de huiszoekingen wordt vermeld (CGVS p. 3). Als verklaring voor uw onwetendheid stelde u herhaaldelijk dat de documenten zijn opgesteld in het Servo-Kroatisch, een taal die u niet machtig bent (CGVS p. 3, 7), wat echter geenszins een afdoende verschoningsgrond is. De door u neergelegde documenten dateren immers van april 2003, september 2006 en september 2008, terwijl u in februari 2010 uw land verlaten heeft, zodat u ruimschoots de tijd heeft gehad om een beroep te doen op iemand die het Servo-Kroatisch wel machtig is om u de precieze inhoud van deze documenten weer te geven. Redelijkerwijze kan van u verwacht worden dat u de nodige initiatieven zou ondernomen hebben om te weten te komen wat de precieze inhoud van de door u neergelegde documenten is, wat u echter nagelaten heeft te doen, en dat u de documenten die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag neerlegt aldus kan toelichten. Wanneer u voorts geconfronteerd werd met de reden van de huiszoekingen die in het document van 15 september 2006 vermeld wordt, namelijk het feit dat in uw huis een huiszoeking werd verricht in het kader van een strafdaad, zijnde verboden handel, verklaarde u dat er geen strafdaad is geweest, dat u niet weet waarom dit er zo vermeld staat (CGVS p. 7, 9). Het is bijzonder ongeloofwaardig dat u, die beweert dat de Servische politie en gendarmerie de afgelopen jaren herhaaldelijke huiszoekingen hebben uitgevoerd in uw huis, niet kan toelichten waarom deze huiszoekingen plaats hebben gevonden, noch met de nodige precisie kan weergeven wat de inhoud van de documenten is die de autoriteiten hebben achtergelaten naar aanleiding van deze huiszoekingen. Het feit dat u hieromtrent dergelijk vage verklaringen heeft afgelegd, alsook het feit dat u zich niet de

minste moeite heeft getroost om de reden van deze huiszoeken te achterhalen door kennis te nemen van de door u neergelegde documenten of door zich bij de politie, zij het via een advocaat, te informeren (CGVS p. 5, 7-8), ondermijnen op fundamentele wijze de ernst van de door u aangehaalde verklaringen aangaande deze huiszoeken en de daaruit volgende problemen.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat de authenticiteit van de door u neergelegde documenten geenszins verzekerd is. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat het proces-verbaal van 18 september 2008 werd afgestempeld door het politiebureau van Belgrado, terwijl het document zou zijn opgesteld door het politiebureau van Preshevë, wat niet mogelijk is. Aangaande het attest van 16 april 2003 kan worden opgemerkt dat het een kopie betreft waarop een aantal essentiële elementen, zoals de stempel, niet leesbaar zijn. Hoe dan ook dienen dergelijke documenten, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund te worden door geloofwaardige en samenhangende verklaringen, wat hier niet het geval is.

Voorts kan er gewezen worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de Servische autoriteiten die uw geloofwaardigheid op bijkomende wijze ondermijnt. Daar waar u voor het Commissariaat-generaal beweerde dat u in de loop van 2003 werd gearresteerd door de Servische politie waarbij u werd overgebracht naar het politiekantoor en daar een dag werd vastgehouden (CGVS p. 4), heeft u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins melding gemaakt van deze arrestatie, hoewel uit deze vragenlijst blijkt dat u uitdrukkelijk werd gevraagd of u ooit werd gearresteerd. Op voornoemde vraag antwoordde u op de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar negatief (vragenlijst CGVS in het administratieve dossier, vraag 3.1 p.2). In dit verband is het eveneens opmerkelijk dat uw partner verklaarde dat u nooit door de politie werd gearresteerd om vervolgens te stellen dat zij niet weet of u ooit werd meegenomen naar het politiekantoor (CGVS partner p. 3).

Verder legde u eveneens vage en weinig overtuigende verklaringen af met betrekking tot de pogingen die u ondernomen heeft om de veelvuldige huiszoeken bij u thuis door de Servische autoriteiten aan te klagen. U stelde hieromtrent dat u in 2006 bij de burgemeester van Preshevë, Riza Halimi, heeft aangeklopt om uw problemen aan te kaarten (CGVS p. 6). Riza Halimi raadde u aan naar Bujanoc te gaan, naar (S.K.). Op de vraag wie deze man is, antwoordde u dat hij 'de voorzitter is voor de mensenrechten of iets van dat', dat u het niet weet (CGVS p. 6). U stelde eveneens aanvankelijk dat u niet naar deze man bent geweest gezien u het vermoeden had dat dit toch niets zou opleveren (CGVS p. 6), om vervolgens te stellen dat u deze man toch heeft opgezocht in zijn kantoor, dat hij naar u heeft geluisterd, dat hij na een korte onderbreking heeft gevraagd om uw problemen verder uiteen te zetten, wat u niet heeft gedaan omdat u van mening was dat het tot niets zou leiden (CGVS p. 6-7). Indien u zich al tot deze man zou hebben gewend om uw problemen aan te kaarten – waaraan getwijfeld kan worden gezien uw weinig incoherente verklaringen hieromtrent – is het vooreerst opmerkelijk dat u niet de precieze functie van deze (S.K.) kan weergeven, alsook dat u niet bereid was uw problemen uit te leggen louter en alleen omdat u het gevoel had dat het tot niets zou leiden. Voorts kon u evenmin preciseren of Riza Halimi iets anders voor u heeft ondernomen dan u louter door te verwijzen naar (S.K.) (CGVS p. 7). U stelde eveneens dat u zich in 2006 heeft gewend tot de 'Amerikaanse ambassadeur' in Preshevë die u in uw huis zou hebben opgezocht waar hij koffie zou hebben gedronken en waar hij de komst van de politie zou hebben gezien (CGVS p. 7). U kon echter de naam van deze 'Amerikaanse ambassadeur' niet preciseren (CGVS p. 6). Opmerkelijk is eveneens dat, gezien de niet-alledaagsheid van een dergelijk bezoek, uw partner geenszins op de hoogte is van deze komst van de 'Amerikaanse ambassadeur' naar uw huis (CGVS partner p. 3-4), terwijl u nochtans stelde dat zij hiervan wel op de hoogte is (CGVS p. 8). Voorts kon u niet preciseren of de 'Amerikaanse ambassadeur' nog verder is tussengekomen in uw zaak (CGVS p. 8). Tevens heeft u nagelaten om bijvoorbeeld een beroep te doen op een advocaat om uw problemen uit te leggen of om na te gaan of u via gerechtelijke weg iets kon bereiken (CGVS p. 7-8). U stelde op weinig afdoende wijze dat u er 'niet aan gedacht heeft' zoiets te doen (CGVS p. 8).

Naast het feit dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de pogingen die u ondernomen heeft om uw problemen met de Servische autoriteiten aan te kaarten, getuigen deze pogingen eveneens van weinig ernst en interesse, wat uw ingeroepen vrees voor vervolging opnieuw op ernstige wijze relateert.

Wat de door u aangehaalde problemen betreft als zou u de laatste tijd gevolgd zijn omwille van een voor u onbekende reden door voor u onbekende personen die u nooit hebben aangesproken of nooit iets hebben aangedaan (CGVS p. 9), dient te worden opgemerkt dat u met dergelijke vage verklaringen aangaande het feit dat u gevolgd zou worden niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze elementen ook maar enig verband houden met één van de criteria van de Conventie van Genève of

wijzen op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangaande de ruzie die u met uw buurman, (S.), eveneens van Albanese origine, heeft gehad betreffende een stuk grond dat uw vader destijds van zijn vader heeft gekocht (CGVS p. 9), dient eveneens te worden opgemerkt dat deze feiten geen verband houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich, bij een eventuele verdere escalatie van de ruzie, niet zou kunnen beroepen op de politie en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat u in verband met voornoemde ruzie een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. U stelde in dit verband dat de politie corrupt is en enkel zal optreden als er een moord gebeurt, maar u baseert zich hiervoor enkel en alleen op vermoedens uwentwege zonder dat u dit op concrete wijze kan objectiveren (CGVS p. 10). Daarenboven blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie (zie kopie in administratief dossier) dat, hoewel de multi-etnische politie (MEP) in de Preshevë-vallei de laatste jaren aan belang heeft verloren, zij haar politietaken in de haar toegewezen domeinen wel nog naar behoren blijft vervullen en optreedt in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruiken smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde identiteitskaart wijzigt geenszins bovenstaande vaststellingen daar ze louter uw identiteit en nationaliteit bevestigt, waaraan op zich niet wordt getwijfeld. De drie documenten met betrekking tot de door u beweerde huiszoekingen kwamen hierboven reeds aan bod.

Volledigheidshalve dient te worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvragen van uw partner ((A.S.) O.V. 6.585.753), uw zus ((G.K.) O.V. 6.585.729) en haar echtgenoot ((A.K.) O.V. 6.585.729) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over het Servisch staatsburgerschap te beschikken, van etnisch Albanese origine te zijn en afkomstig te zijn uit Miratoc, Preshevë. Sedert 2003 voerden de Servische gendarmerie en de politie geregeld huiszoekingen bij u thuis uit. U kent de reden voor deze huiszoekingen niet. De autoriteiten hebben nooit iets meegenomen, noch iets beschadigd. Ze doorzochten steeds uw woning en vertrokken vervolgens. De laatste huiszoeking door de gendarmerie vond plaats één maand voor uw vertrek. Uw partner, (X.B.) (O.V. 6.585.746), heeft stappen ondernomen om deze veelvuldige huiszoekingen aan te klagen, maar u weet niet bij wie. Op 23 februari 2010 heeft u samen met uw partner, uw kinderen, uw schoonzus ((G.K.) O.V. 6.585.729) en uw schoonbroer ((A.K.) O.V. 6.585.729) Servië verlaten. U vroeg op 25 februari 2010 asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende stukken neer: uw Servische identiteitskaart, uitgegeven op 20 mei 2002 te Preshevë; uw geboorteakte, uitgegeven op 30 november 2009 te Vranje; en de geboorteaktes van uw zoon (Q.) en uw dochter (A.), beide uitgegeven op 3 februari 2010 te Miratoc.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven overeenkomen met de problemen die uw partner (B.X.) in Servië zou hebben gehad (CGVS p. 3-4). Vermits besloten werd dat uw partner er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie bestaat, of dat hij een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan er evenmin in uw hoofde positief

gevolg gegeven worden aan uw asielaanvraag. De motieven die aan de grondslag liggen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van uw partner betreffen de volgende:

"Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in uw administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U stelde uw geboorteland verlaten te hebben ten gevolge van problemen met de Servische autoriteiten, meerbepaald de politie en de gendarmerie, die geregeld huiszoekingen bij u thuis zouden hebben uitgevoerd. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat u niet kan weergeven, zelfs niet bij benadering, hoeveel keer de Servische autoriteiten naar uw huis gekomen zijn om een dergelijke huiszoeking uit te voeren (CGVS p. 3-5). U kon evenmin preciseren wat de reden was voor deze huiszoekingen, noch wat er precies gezocht werd (CGVS p. 4-6). U stelde dat de autoriteiten noch aan u noch aan uw partner ooit gezegd zouden hebben wat de reden was voor deze huiszoekingen (CGVS p. 4), wat onwaarschijnlijk is, temeer daar in de door u neergelegde documenten die de politie aan u zou hebben afgegeven wel de reden voor deze huiszoekingen vermeld staat.

Wanneer u gevraagd werd naar de inhoud van deze documenten bleef u bovendien bijzonder vaag. U stelde niet te weten of in de door u neergelegde documenten de reden voor de huiszoekingen wordt vermeld (CGVS p. 3). Als verklaring voor uw onwetendheid stelde u herhaaldelijk dat de documenten zijn opgesteld in het Servo-Kroatisch, een taal die u niet machtig bent (CGVS p. 3, 7), wat echter geenszins een afdoende verschoningsgrond is. De door u neergelegde documenten dateren immers van april 2003, september 2006 en september 2008, terwijl u in februari 2010 uw land verlaten heeft, zodat u ruimschoots de tijd heeft gehad om een beroep te doen op iemand die het Servo-Kroatisch wel machtig is om u de precieze inhoud van deze documenten weer te geven. Redelijkerwijze kan van u verwacht worden dat u de nodige initiatieven zou ondernomen hebben om te weten te komen wat de precieze inhoud van de door u neergelegde documenten is, wat u echter nagelaten heeft te doen, en dat u de documenten die u ter ondersteuning van uw asielaanvraag neerlegt aldus kan toelichten. Wanneer u voorts geconfronteerd werd met de reden van de huiszoekingen die in het document van 15 september 2006 vermeld wordt, namelijk het feit dat in uw huis een huiszoeking werd verricht in het kader van een strafdaad, zijnde verboden handel, verklaarde u dat er geen strafdaad is geweest, dat u niet weet waarom dit er zo vermeld staat (CGVS p. 7, 9). Het is bijzonder ongeloofwaardig dat u, die beweert dat de Servische politie en gendarmerie de afgelopen jaren herhaaldelijke huiszoekingen hebben uitgevoerd in uw huis, niet kan toelichten waarom deze huiszoekingen plaats hebben gevonden, noch met de nodige precisie kan weergeven wat de inhoud van de documenten is die de autoriteiten hebben achtergelaten naar aanleiding van deze huiszoekingen. Het feit dat u hieromtrent dergelijk vage verklaringen heeft afgelegd, alsook het feit dat u zich niet de minste moeite heeft getroost om de reden van deze huiszoekingen te achterhalen door kennis te nemen van de door u neergelegde documenten of door zich bij de politie, zij het via een advocaat, te informeren (CGVS p. 5, 7-8), ondermijnen op fundamentele wijze de ernst van de door u aangehaalde verklaringen aangaande deze huiszoekingen en de daaruit volgende problemen.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat de authenticiteit van de door u neergelegde documenten geenszins verzekerd is. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat het proces-verbaal van 18 september 2008 werd afgestempeld door het politiebureau van Belgrado, terwijl het document zou zijn opgesteld door het politiebureau van Preshevë, wat niet mogelijk is. Aangaande het attest van 16 april 2003 kan worden opgemerkt dat het een kopie betreft waarop een aantal essentiële elementen, zoals de stempel, niet leesbaar zijn. Hoe dan ook dienen dergelijke documenten, om bewijskrachtig te zijn, ondersteund te worden door geloofwaardige en samenhangende verklaringen, wat hier niet het geval is.

Voorts kan er gewezen worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen met betrekking tot uw problemen met de Servische autoriteiten die uw geloofwaardigheid op bijkomende wijze ondermijnt. Daar waar u voor het Commissariaat-generaal beweerde dat u in de loop van 2003 werd gearresteerd door de Servische politie waarbij u werd overgebracht naar het politiekantoor en daar een dag werd vastgehouden (CGVS p. 4), heeft u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die werd ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken geenszins melding gemaakt van deze arrestatie, hoewel uit deze vragenlijst blijkt dat u uitdrukkelijk werd gevraagd of u ooit werd gearresteerd. Op voornoemde vraag antwoordde u op de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar negatief (vragenlijst CGVS in het administratieve dossier, vraag 3.1 p.2). In dit verband is het eveneens opmerkelijk dat uw partner verklaarde dat u nooit door de politie werd gearresteerd om vervolgens te stellen dat zij niet weet of u ooit werd meegenomen naar het politiekantoor (CGVS partner p. 3).

Verder legde u eveneens vage en weinig overtuigende verklaringen af met betrekking tot de pogingen die u ondernomen heeft om de veelvuldige huiszoekingen bij u thuis door de Servische autoriteiten aan te klagen. U stelde hieromtrent dat u in 2006 bij de burgemeester van Preshevë, Riza Halimi, heeft aangeklopt om uw problemen aan te kaarten (CGVS p. 6). Riza Halimi raadde u aan naar Bujanoc te gaan, naar (S.K.). Op de vraag wie deze man is, antwoordde u dat hij 'de voorzitter is voor de mensenrechten of iets van dat', dat u het niet weet (CGVS p. 6). U stelde eveneens aanvankelijk dat u niet naar deze man bent geweest gezien u het vermoeden had dat dit toch niets zou opleveren (CGVS p. 6), om vervolgens te stellen dat u deze man toch heeft opgezocht in zijn kantoor, dat hij naar u heeft geluisterd, dat hij na een korte onderbreking heeft gevraagd om uw problemen verder uiteen te zetten, wat u niet heeft gedaan omdat u van mening was dat het tot niets zou leiden (CGVS p. 6-7). Indien u zich al tot deze man zou hebben gewend om uw problemen aan te kaarten – waaraan getwijfeld kan worden gezien uw weinig incoherente verklaringen hieromtrent – is het vooreerst opmerkelijk dat u niet de precieze functie van deze (S.K.) kan weergeven, alsook dat u niet bereid was uw problemen uit te leggen louter en alleen omdat u het gevoel had dat het tot niets zou leiden. Voorts kon u evenmin preciseren of Riza Halimi iets anders voor u heeft ondernomen dan u louter door te verwijzen naar (S.K.) (CGVS p. 7). U stelde eveneens dat u zich in 2006 heeft gewend tot de 'Amerikaanse ambassadeur' in Preshevë die u in uw huis zou hebben opgezocht waar hij koffie zou hebben gedronken en waar hij de komst van de politie zou hebben gezien (CGVS p. 7). U kon echter de naam van deze 'Amerikaanse ambassadeur' niet preciseren (CGVS p. 6). Opmerkelijk is eveneens dat, gezien de niet-alledaagsheid van een dergelijk bezoek, uw partner geenszins op de hoogte is van deze komst van de 'Amerikaanse ambassadeur' naar uw huis (CGVS partner p. 3-4), terwijl u nochtans stelde dat zij hiervan wel op de hoogte is (CGVS p. 8). Voorts kon u niet preciseren of de 'Amerikaanse ambassadeur' nog verder is tussengekomen in uw zaak (CGVS p. 8). Tevens heeft u nagelaten om bijvoorbeeld een beroep te doen op een advocaat om uw problemen uit te leggen of om na te gaan of u via gerechtelijke weg iets kon bereiken (CGVS p. 7-8). U stelde op weinig afdoende wijze dat u er 'niet aan gedacht heeft' zoiets te doen (CGVS p. 8).

Naast het feit dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over de pogingen die u ondernomen heeft om uw problemen met de Servische autoriteiten aan te kaarten, getuigen deze pogingen eveneens van weinig ernst en interesse, wat uw ingeroepen vrees voor vervolging opnieuw op ernstige wijze relateert.

Wat de door u aangehaalde problemen betreft als zou u de laatste tijd gevolgd zijn omwille van een voor u onbekende reden door voor u onbekende personen die u nooit hebben aangesproken of nooit iets hebben aangedaan (CGVS p. 9), dient te worden opgemerkt dat u met dergelijke vage verklaringen aangaande het feit dat u gevolgd zou worden niet aannemelijk heeft gemaakt dat deze elementen ook maar enig verband houden met één van de criteria van de Conventie van Genève of wijzen op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Aangaande de ruzie die u met uw buurman, (S.), eveneens van Albanese origine, heeft gehad betreffende een stuk grond dat uw vader destijds van zijn vader heeft gekocht (CGVS p. 9), dient eveneens te worden opgemerkt dat deze feiten geen verband houden met één van de criteria van de Vluchtelingenconventie die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u zich, bij een eventuele verdere escalatie van de ruzie, niet zou kunnen beroepen op de politie en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat u in verband met voornoemde ruzie een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen. U stelde in dit verband dat de politie corrupt is en enkel zal optreden als er een moord gebeurt, maar u baseert zich hiervoor enkel en alleen op vermoedens uwentwege zonder dat u dit op concrete wijze kan objectiveren (CGVS p. 10). Daarenboven blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie (zie kopie in administratief dossier) dat, hoewel de multi-etnische politie (MEP) in de Preshevë-vallei de laatste jaren aan belang heeft verloren, zij haar politietaken in de haar toegewezen domeinen wel nog naar behoren blijft vervullen en optreedt in situaties van huiselijk geweld, drugs (gebruiken smokkel), burenruzies, smokkel en diefstal, verkeersovertredingen, verkrachting, moord en andere gemeenrechtelijke feiten.

Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde identiteitskaart wijzigt geenszins bovenstaande vaststellingen daar ze louter uw identiteit en nationaliteit bevestigt, waaraan op zich niet wordt getwijfeld. De drie documenten met betrekking tot de door u beweerde huiszoekingen kwamen hierboven reeds aan bod.

Volledigheidshalve dient te worden toegevoegd dat ook in het kader van de asielaanvragen van uw partner ((A.S.) O.V. 6.585.753), uw zus ((G.K.) O.V. 6.585.729) en haar echtgenoot ((A.K.) O.V. 6.585.729) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw identiteitskaart en de geboorteaktes van u en uw kinderen bevestigen uw identiteit en nationaliteit alsook de identiteit en nationaliteit van uw kinderen, die op zich niet worden betwist, maar doen verder geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Eerste verzoekende partij stelt dat hij inderdaad niet kan zeggen hoe vaak de Servische autoriteiten naar zijn huis kwamen. Aangezien gedurende vele jaren huiszoekingen plaatsvonden is hij de tel kwijt geraakt. Verzoekende partijen weten niet om welke reden de huiszoekingen plaatsvonden. De documenten waarin deze vermeld staat zijn opgesteld in het Servo-Kroatisch. Verzoekende partijen zijn die taal niet machtig, kennen geen mensen die deze taal machtig zijn en hadden de financiële middelen noch de connecties om de documenten te laten vertalen. Zij zijn formeel dat de voorgelegde documenten authentiek zijn.

Eerste verzoekende partij stelt dat hij in de loop van 2003 werd gearresteerd, werd overgebracht naar het politiekantoor en één dag werd vastgehouden. Bij het invullen van de vragenlijst zou hij zijn vergeten dit te melden aangezien hij in de war was en er zodanig veel gebeurde in de loop der jaren. Dat tweede verzoekende partij van deze arrestatie niet op de hoogte was wijten verzoekende partijen aan de gewoontes in Servië ingevolge welke haar echtgenoot dit nimmer aan haar vertelde. Zij hield zich bezig met het huishouden en de kinderen en wist niets van de activiteiten van haar man.

Eerste verzoekende partij verklaart dat hij hulp zocht bij de Amerikaanse ambassade doch de naam niet kent van de ambassadeur die hen bezocht. Zijn echtgenote bemoeide zich niet met zijn zaken en had hiervan geen weet. Eerste verzoekende partij had zodanig veel problemen dat hij er niet aan zou hebben gedacht een advocaat te raadplegen. Indien hij hieraan wel had gedacht zou er nooit een advocaat zijn tussengekomen omdat zij onvoldoende financiële middelen hadden. Hij weet niet of de ambassadeur nog verder is tussengekomen in zijn zaak.

Eerste verzoekende partij uit het vermoeden dat de mensen die hem volgden het op hem gemunt hadden en meewerkten met de Servische diensten.

Bovendien was er het dispuut met zijn buurman over een stuk grond waarbij hij werd bedreigd met de dood. Volgens verzoekende partijen is het algemeen bekend dat er in Servië corruptie is. Eerste verzoekende partij kon zich niet beroepen op de politie aangezien deze corrupt is en slechts ingrijpt bij moorden en dergelijke doch zich niet bekommert om burenruzies en doodsb bedreigingen.

Verzoekende partijen brengen voorts een medisch attest bij en stellen: *"De echtgenote van verzoeker werd bovendien door de Servische politiediensten mishandeld waardoor zij thans met zeer ernstige psychische stoornissen te kampen heeft (stuk 6)".*

Zij menen dat zij in aanmerking komen om erkend te worden als vluchteling.

2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen betwisten. Aldus roepen zij de schending in van de materiële motiveringsplicht. Verweerder heeft het middel ook aldus begrepen en bestreden. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

Ingevolge artikel 49/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient daarbij een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom zij al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade inzake die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij stelt, gelet op de stukken van het dossier, met recht dat zij haar asielaanvraag volledig baseert op de problemen zoals aangehaald door haar partner, eerste verzoekende partij, in het kader van diens asielaanvraag.

De commissaris-generaal stelt ten aanzien van deze problemen, op grond van de stukken van het dossier, met recht vast dat eerste verzoekende partij aangaande de huiszoeking die de Servische autoriteiten bij hem thuis zouden hebben uitgevoerd, zelfs niet bij benadering kon aangeven hoeveel maal zij naar zijn huis zouden zijn gekomen om huiszoeking uit te voeren. Zijn verklaring voor deze vaagheid, als zou hij de tel zijn kwijtgeraakt omdat doorheen vele jaren huiszoeking werden uitgevoerd, is niet afdoende ter vergoelijking van voormelde vaagheid. Verweerder repliceert met recht dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft. Bijgevolg kon van eerste verzoekende partij wel degelijk worden verwacht dat hij, minstens bij benadering, kon preciseren hoe vaak de Servische autoriteiten zijn huis zouden hebben doorzocht. Desalniettemin blijkt uit het verslag van het gehoor dat hij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) aflegde dat hij niet kon aangeven wat hij bedoelde met “meer dan 10 keer” en dat hij, gevraagd dit nader te preciseren en aan te geven of hij hiermee vijftien, dan wel vijftig keren bedoelde, niet verder kwam dan te stellen: “meer dan 10, ik weet het niet” (rechtsplegingdossier, map 6A, stuk 4, p.4). Gelet op de impact op zijn persoonlijk leven is de onwetendheid inzake het aantal huiszoeking niet aanvaardbaar.

De commissaris-generaal stelt tevens met reden dat eerste verzoekende partij evenmin kon preciseren welke de reden was voor de huiszoeking noch wat er precies gezocht werd. Hij stelde dat de autoriteiten de reden nooit zouden hebben gegeven doch dit werd door de commissaris-generaal met recht onwaarschijnlijk geacht, te meer daar deze reden uitdrukkelijk wordt vermeld in de door verzoekende partijen neergelegde documenten die door de politie aan hen zouden zijn afgegeven. Voorts motiveert de bestreden beslissing met recht dat eerste verzoekende partij niet op de hoogte bleek van de inhoud van de door hemzelf neergelegde documenten. De verklaring die hij gaf, meerbepaald dat hij de taal waarin deze stukken zijn opgesteld, het Servo-Kroatisch, niet machtig is, wordt terecht onafdoende geacht. Daar deze documenten dateren van 2003, 2006 en 2008, had hij ruimschoots de kans om een beroep te doen op iemand die het Servo-Kroatisch wel machtig is om de precieze inhoud ervan weer te geven. Verzoekende partijen herhalen de verklaring dat zij de Servo-Kroatische taal niet machtig zijn en beweren dat zij geen mensen kennen die deze taal machtig zijn en

de financiële middelen en connecties niet hadden om de documenten te laten vertalen. Uit de verklaringen van eerste verzoekende partij blijkt echter nergens dat hij ook maar de minste poging heeft ondernomen teneinde zich te informeren aangaande de documenten (ibid., p.3). Redelijkerwijze kon van hem nochtans worden verwacht dat hij de nodige initiatieven zou nemen om zich op de hoogte te stellen van de inhoud van deze documenten. Verweerder repliceert daarenboven met recht dat het niet geloofwaardig is dat verzoekende partijen, die in Servië woonden, niemand kenden of zich niet tot een instantie konden wenden die het Servo-Kroatisch machtig is, terwijl deze taal nota bene de officiële taal is in Servië en wordt gesproken door de grote meerderheid van de bevolking. Dat zij hiertoe geen geld hadden overtuigt evenmin.

Dit alles klemmt nog des te meer gezien eerste verzoekende partij, nadat deze werd geconfronteerd met de reden van de huiszoekingen die wordt vermeld in de documenten en met name dat de strafdaad verboden handel zou zijn gepleegd, verklaarde dat er geen strafdaad zou zijn geweest en dat hij niet weet waarom dit zo vermeld staat.

De commissaris-generaal acht het met recht bijzonder ongeloofwaardig dat eerste verzoekende partij, die beweert gedurende ettelijke jaren slachtoffer te zijn geweest van huiszoekingen vanwege de Servische autoriteiten, niet kan toelichten waarom deze plaatsvonden noch met de nodige precisie de inhoud van de documenten kan weergeven die de autoriteiten naar aanleiding hiervan achterlieten. Het feit dat hij dermate vage verklaringen aflegt en zich klaarblijkelijk niet de minste moeite heeft getroost teneinde zich te informeren aangaande de reden voor de huiszoekingen ondermijnt op manifeste wijze de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde problemen.

Daarenboven leggen verzoekende partijen in het verzoekschrift verklaringen af die flagrant in strijd zijn met hun eerdere verklaringen. Geen van beide maakte immers eerder in de procedure enige melding van het feit dat de Servische autoriteiten bij de huiszoekingen geweld zouden hebben gebruikt. Tweede verzoekende partij verklaarde dat de autoriteiten daarbij nooit iets hebben meegenomen en nooit iets hebben beschadigd. Tevens ontkende zij uitdrukkelijk dat zij haar of haar echtgenoot ooit fysiek iets aandeden en gaf zij eenduidig aan dat zij en haar echtgenoot nooit werden geslagen (rechtsplegingdossier, map 6B, stuk 6, p.4). Ook eerste verzoekende partij maakte nergens melding van enige gewelddaad vanwege de Servische autoriteiten. Hij verklaarde integendeel dat nooit iets werd beschadigd of meegenomen, dat de huiszoekingen die bij anderen werden uitgevoerd erger waren en dat de autoriteiten zich bij anderen soms echt slecht gedroegen en zich schuldig maakten aan mishandelingen (rechtsplegingdossier, map 6A, stuk 4, p.5). Dat verzoekende partijen in het kader van onderhavig beroep een medisch attest neerleggen en laten uitschijnen dat de medische problemen van tweede verzoekende partij te wijten zouden zijn aan mishandelingen vanwege de Servische autoriteiten strookt in het geheel niet met het voorgaande en ondergraaft op manifeste wijze hun geloofwaardigheid.

De commissaris-generaal stelde op grond van de stukken van het dossier daarenboven met recht vast dat eerste verzoekende partij tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent zijn vermeende arrestatie in 2003 daar waar hij bij het CGVS beweerde dat hij in de loop van 2003 werd gearresteerd door de Servische autoriteiten, werd overgebracht naar het politiekantoor en daar een dag werd vastgehouden, terwijl hij hiervan in de vragenlijst geen melding maakte doch integendeel uitdrukkelijk ontkende dat hij ooit zou zijn gearresteerd. Dat hij in de war zou zijn geweest en zou zijn vergeten dit te vermelden vormt hiervoor geenszins een afdoende verschoningsgrond.

Bovendien motiveert de bestreden beslissing met reden dat de verklaringen van eerste verzoekende partij omtrent de pogingen die hij zou hebben ondernomen om zijn problemen met de Servische autoriteiten aan te kaarten vaag en weinig overtuigend zijn. Zo beweerde hij dat hij naar de burgemeester zou zijn geweest die hem aanraadde naar Shaip Kamberi te gaan, een persoon die opkwam voor mensenrechten. Vervolgens bleek hij echter niet in staat te preciseren wie deze man precies is. Voorts stelde hij aanvankelijk dat hij niet naar deze man zou zijn gegaan omdat hij toch het vermoeden had dat dit niets zou opleveren om vervolgens te stellen dat hij deze persoon toch opzocht, dat deze naar hem luisterde en hem na een korte onderbreking vroeg om zijn problemen verder uiteen te zetten. Verzoeker zou dit echter niet hebben gedaan omdat dit volgens hem toch tot niets zou leiden. De commissaris-generaal oordeelt terecht dat het niet aannemelijk is dat eerste verzoekende partij, indien deze al naar voormelde persoon zou zijn gegaan, hetgeen kan worden betwijfeld gelet op zijn incoherente verklaringen dienaangaande, diens precieze functie niet zou kunnen geven en niet bereid zou zijn geweest zijn problemen uit te leggen. Daarenboven kon eerste verzoekende partij niet preciseren of de burgemeester, behoudens hem doorverwijzen naar Shaip Kamberi, iets anders zou

hebben ondernomen om hem te helpen. Voorts beweerde hij dat hij hulp zou hebben gezocht bij de Amerikaanse ambassadeur, die hem in zijn huis zou hebben bezocht, koffie gedronken zou hebben en de komst van de politie zou hebben gezien, doch bleek hij vervolgens niet eens in staat de naam van deze ambassadeur te geven. Evenmin kon hij preciseren of de Amerikaanse ambassadeur verder nog zou zijn tussengekomen in zijn zaak. Bovendien zou verzoeker geen beroep hebben gedaan op een advocaat en zou hij hieraan niet eens hebben gedacht. Dat hij hieraan niet zou hebben gedacht in de verscheidene jaren waarin bij hem thuis huiszoekingen zouden zijn uitgevoerd is niet geloofwaardig. De commissaris-generaal stelt tevens met recht dat, naast het feit dat eerste verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd aangaande de pogingen die hij zou hebben ondernomen om zijn problemen aan te kaarten, deze pogingen eveneens getuigen van een gebrek aan ernst en interesse, hetgeen andermaal zijn ingeroepen vrees voor vervolging op ernstige wijze relativeert.

De voormelde vaststellingen zijn afdoende om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoekende partijen aangevoerde problemen met de Servische autoriteiten.

Wat betreft de problemen die eerste verzoekende partij zou hebben ondervonden met onbekenden motiveert de bestreden beslissing terecht dat zijn verklaringen als zou hij de laatste tijd zijn gevolgd door onbekenden die hem nooit hebben aangesproken en nooit iets hebben aangedaan dermate vaag zijn dat hij niet aannemelijk maakt dat hij ingevolge deze elementen ook maar enig probleem zou ondervinden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Wat betreft het vermoeden dat verzoekende partijen uiten als zouden de onbekenden meewerken met de Servische diensten, kan dienstig worden verwezen naar de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun problemen met de Servische autoriteiten.

De problemen tussen verzoekende partijen en hun buurman vinden hun oorsprong in een conflict betreffende een stuk grond. De commissaris-generaal oordeelt terecht dat deze problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekende partijen uiten de bewering dat het algemeen bekend is dat er in Servië corruptie is en de politie zich niet bekommert om burenruzies en doodsb bedreigingen. Dergelijke algemene en ongefundeerde bewering is geenszins afdoende om afbreuk te doen aan de bestreden motivering die stelt dat zij niet aannemelijk maken dat zij zich bij een eventuele escalatie van de ruzie niet zouden kunnen beroepen op de bescherming van de politie. De bestreden motivering stelt in dit kader op grond van de informatie in het dossier terecht vast dat de MEP haar politietaken in de haar toegewezen domeinen naar behoren blijft vervullen en optreedt in situaties van burenruzies en andere gemeenrechtelijke feiten.

De neergelegde documenten zijn niet van die aard dat zij vermogen afbreuk te doen aan de hoger gedane vaststellingen.

De identiteitsdocumenten van verzoekende partijen en hun kinderen doen aan de voorgaande vaststellingen geen afbreuk. Zij tonen slechts hun identiteit en nationaliteit aan welke niet wordt betwist. Wat betreft de documenten die zij neerleggen ter staving van de beweerde huiszoekingen motiveert de bestreden beslissing op grond van de informatie in het dossier met recht dat de authenticiteit hiervan geenszins verzekerd is. Het proces-verbaal van 18 september 2008 werd afgestempeld door het politiebureau van Belgrado terwijl dit zou zijn opgesteld door het politiebureau van Pershevé, hetgeen niet mogelijk is. Het attest van 16 april 2003 betreft een kopie waarop een aantal essentiële elementen, zoals de stempel, niet leesbaar zijn. Tevens bleek reeds hoger dat eerste verzoekende partij niet op de hoogte bleek van de inhoud van deze documenten, hetgeen de ernst en geloofwaardigheid hiervan ondermijnt. Voorts motiveert de commissaris-generaal terecht dat deze documenten geenszins worden aangevoerd in het kader van geloofwaardige verklaringen, zodat hieraan in casu geen bewijswaarde kan worden toegekend.

Het bij het verzoekschrift gevoegde medische attest werd reeds hoger besproken.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoekende partijen voeren geen argumentatie betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de sub 2.2.1. gedane vaststellingen omtrent de feiten aan de grondslag van hun asielrelaas en

de overige elementen in het dossier kan niet worden aangenomen dat in hun hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS